

РЕШЕНИЕ

№ 8286

гр. С., 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ СТ. ЧЕХЛАРОВ**

при участието на секретаря **НЕЛИ М. ШАРКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ СТ. ЧЕХЛАРОВ** Гражданско дело № 20211110166581 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано е по искова молба на **Б. Б. СТ.**, ЕГН *****, срещу **С.О.**, с която е предявен иск с правно основание чл.439,ал.1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата от 100 лв., представляваща глоба, наложена й с наказателно постановление № 237566/07.10.2014г., въз основа на което е образувано изпълнително дело № 20168380407594 на ЧСИ **М.Б.**, рег. № 838 към КЧСИ.

Ищецът твърди, че на 22.09.2014 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение №0000237566, а на 07.10.2014 г. било съставено наказателно постановление от кмета на **С.О.**, с което й било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. Поддържа, че санкцията по наказателното постановление не била заплатена, поради което същото било изпратено на ЧСИ **М.Б.**. Ищецът твърди, че по молба на ответника било образувано изп.дело № 20168380407594, по което било издадено на 18.11.2016 г. запорно съобщение до „**Б.Б.**“ ЕООД, като след тази дата в продължение на повече от 2 години не били извършвани изпълнителни действия и взыскателят не е искал предприемането на такива, поради което и изпълнителното дело се прекратило по право на 18.11.2018 г. Твърди се, че към 18.11.2021 г. била изтекла и петгодишната давност за вземането.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът **С.О.** е подал отговор на исковата молба, с който се оспорва предявения иск като недопустим, неоснователен и недоказан. Изложени са съображения, че предявеният иск цели установяване на факт, а не на право, поради което бил недопустим. Твърди, че липсва законово основание, което да позволява предявяването на

иск, целящ установяването на точния момент, в който длъжникът да се е освободил от задължението си към кредитора поради настъпване на правопогасяващ факт. Сочи, че с влизането в сила на наказателното постановление поради липса на подадена срещу него жалба административно-наказателната отговорност била реализирана. Твърди, че към датата на предявяване на иска глобата вече била събрана. Искането към съда е да отхвърли предявения иск като недопустим, неоснователен и недоказан. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По предявения иск в тежест на ответника е да докаже, че са налице обстоятелства, водещи до прекъсване или спиране на давността на вземанията, предмет на издаденото наказателно постановление.

Съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК публични са държавните и общински вземания по влезли в сила наказателни постановления. Разпоредбата на чл. 163, ал. 4 ДОПК постановява, че в случаите, когато публични вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на Гражданския процесуален кодекс. Следователно редът за събиране на публичното вземане определя и компетентният съд, който следва да се произнесе по исковата молба за установяване несъществуването на това вземане. Доколкото в настоящия случай на основание чл. 163, ал. 4 ДОПК, вр. чл. 2, ал. 3 ЗЧСИ публичното вземане е възложено за събиране на частен съдебен изпълнител, то и предявеният иск е с правно основание чл. 439 ГПК и следва да се разгледа от гражданския съд.

Не е спорно между страните, а и видно от приетото по делото наказателно постановление № 237566/2014 г., издадено от заместник-кмет на С.О., се установява, че на 07.10.2014 г. на ищцата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., поради това, че на 22.09.2014 г. в 16:50 ч. пътувала в гр. С. с автобус по линия А111, с посока на движение Търговски център „Л.“ след спирка „О. Л.“, без редовен превозен документ, с което виновно е нарушила разпоредбите на чл.18, т.1 и чл.35, ал.1 във вр. с чл. 34, ал.3 от НРУПОГТТСО. Видно от извършеното отбелязване в наказателното постановление, същото е влязло в сила на 23.04.2015 г., като е връчено на ищцата по реда на чл.58, ал.2 ЗАНН. Ето защо, съдът намира, че в тежест на ищцата Б.С. е възникнало парично задължение спрямо ответника С.О..

Основният спорен между страните въпрос е дали вземането е погасено по давност.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г. по тълк. дело № 3/2016 г. на ВАС глобата е вид административно наказание, предвидено в чл.13, б. „б“ ЗАНН. Съгласно чл. 79, ал.1 ЗАНН, наказателните постановления и решения на съда, с които са

наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавните вземания. Разпоредбата на чл. 82, ал.1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Алинея две на същия текст гласи, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Прието е в тълкувателното решение, че след прекъсване на давността приложение ще намери отново чл.82, ал.1, б. „а“ ЗАНН, а не общия ред по ДОПК, респ. новата давност, която започва да тече след прекъсване на давността поради предприемане на действия по изпълнение на административното наказание, ще е отново две години.

От приобщеното по делото изп. дело № 20168380407594 на ЧСИ М.Б. се установява, че с възлагателно писмо за събиране на публични вземания с изх. № СОА16-ДИ11-4318/25.10.2016 г. ответникът С.О. е образувал изпълнително производство срещу ищцата Б.С.. В случая с подаване на молбата за образуване на изпълнително дело вискателят е възложил на съдебния изпълнител правомощията по чл. 18 ЗЧСИ, като не е посочил конкретни изпълнителни способности за събиране на вземането. През времетраене на изпълнителното производство спрямо длъжника е предприето изпълнително действие по налагане на заповед върху трудово възнаграждение, респ. е изпратено заповедно съобщение на 18.11.2016 г., получено от работодателя на 22.11.2016 г. Заповедта се счита наложена само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на заповедното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който заповедта поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането (в този смисъл Тълкувателно решение № 3/10.07.2017г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК, т. 5). Съобразно чл.512, ал.1 ГПК заповедта върху трудово възнаграждение се отнася не само за възнаграждението, посочено в заповедното съобщение, но и за всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател или същото учреждение. Заповедта се счита наложена до момента, в който задължението бъде погасено, изпълнителният способ бъде реализиран, заповедта бъде вдигната или изпълнителното производство бъде прекратено.

При преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира, че наказателното постановление е влязло в сила на 23.04.2015 г., от която дата е започнала да тече двугодишна изпълнителска погасителна давност за събиране на публичното вземане. Възлагателното писмо за събиране на вземането, респ. действията по изпращане на покана за доброволно изпълнение не са от естество да прекъснат давностния срок. Единственото

валидно изпълнително действие е наложен запор върху трудово възнаграждение, като запорното съобщение е получено от работодателя на 22.11.2016 г., с което давността относно процесното вземане е прекъсната. След посочена дата до изтичане на двугодишната погасителна давност за вземането /22.11.2018 г./, не се констатира настъпването на факти, довели до спиране/прекъсване теченето на давностния срок. Следва да се отбележи, че съобщение с изх. № 103698/07.11.2018 г., адресирано от съдебния изпълнител до длъжника, с което уведомява последния, че при липса на незабавно плащане ще пристъпи към принудително изпълнение чрез опис на движими вещи на адрес гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 711, вх. А, ет. 4, ап. 2 няма характера на същинско изпълнително действие и не води до прекъсване теченето на погасителната давност.

По изложените съображения, съдът намира, че към настоящия момент правото на кредитора за принудително удовлетворение на оспорените вземания е погасено, поради което предявеният отрицателен установителен иск следва да бъде уважен.

По разноските

-

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищцата разполага с право на разноски, поради което в нейна полза следва да се присъдят 50 лв. за държавна такса. Видно от представения договор за правна защита и съдействие, сключен между ищцата и адв. М.М. е уговорено оказване на безплатна правна помощ, поради което и на основание чл.38,ал.2 ЗА в полза на адв. М.М. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Б. Б. СТ., ЕГН *****, срещу С.О. отрицателен установителен иск с правно основание чл.439,ал.1 ГПК, че Б. Б. СТ., ЕГН *****, не дължи на С.О. сумата от 100 лв., представляваща глоба, наложена ѝ с наказателно постановление № 237566/07.10.2014г., въз основа на което е образувано изпълнително дело № 20168380407594 на ЧСИ М.Б., рег. № 838 към КЧСИ.

ОСЪЖДА С.О. да заплати на Б. Б. СТ., ЕГН ***** на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата в размер на 50 лв., представляваща разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА С.О. да заплати на адв. М.К. М., САК, личен № 1900624410 на основание чл.38,ал.2 ЗА сумата в размер на 300 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____